

האי על הנילוס שבמרכז קאהיד: הגשר הגדול, כסל סעד וגרול, מייסד מצריים החדשה, זמיגדל-קאהיר

רום את חלקה לטיפול בכאבי הפרקים והגב של כל האזרחים העצלים וכבדי הי תנועה.

תמונה רביעית:

האזרח שלנו מפשיל את מיכנסיו ומתי קדם בקלות על קצות אצבעותיו, נכון יותר לומר, על קצות נעליו. עליו לצלוח שלולית קטנה שנחפרה בידי מנהלת הי מים לזכר מיבצע צליחת התעלה באותו יום מסויים, לפני שנים אחדות. מיבצע הצליחה הוא גרם רעידת אדמה אצ- לנו והביא לנו את הבלתיאפשרי. האזרח שלנו צריך היום להיזכר בבלתי אפשרי, כשהוא מבוסס על המדרכה במיכני נסיים מופשלים כלפי מעלה, אסופים בידו האחת, ואילו ביד השנייה עליו לסתום את נחירי אפו כדי שניחוחם של מי הביוב לא יגיע אליו. אין דבר. העיקר שנוכח תמיד כי החיים אינם סוגים בשור שנים.

תמונה חמישית:

זוהי למעשה תמונת מצב של ריקוד עממי של להקת הבודדים המקומית. מה שהאזרח שלנו מנסה עכשיו לבצע, מזר כיר תנועות של לוליון. הוא קופץ על רגליו ומנופף בשתי ידיו. מביט פעם אחת אל חשמיים ופעם נוספת אל כל הבורות הפעורים בכביש. תוך כדי כך נפלטות מפי שתי הבורות: טקסי... טקסי... טק... סי... ? מי שעוקב אחר התמונה עלול לקבל את הרושם שזהו הימנון הבוקר של תושבי קאהיר רבתי, כיוון שגם מסביב, עשרות אזרחים מפזמים אותה מנגינת ברי קר מונוטונית. הריקוד המרהיב הזה מסתיים כאשר הי אזרח התמים שלנו מחליט כי הוא מיואש, ואם הוא שואף להגיע בזמן, מוטב לעי שות זאת באוטובוס. כאן הופך הסוליסט שלנו חבר במקלה מגובשת. הזמרים עומדים בתנועה ועיניהם כמעט יוצאות מחוריהן כאשר הן עוקבות אחר גלגלי האוטובוסים הענקיים המגיעים במהירות וחולפים על פניהם באדישות. כל האוטובוסים הללו מלאים כמו קופסות סרדיי נים ומתוכם מציצים פניהם של מאות אזרחים תמימים אחרים...

תמונה ששית:

סוף סוף הגיע האוטובוס. אולם הנהג החליט שלא להיעצר בתחנה אלא במרחק

כותרת שלישית: "סוף סוף... קאהיר תהפוך העיר הנקייה והשקטה ביותר בי עולם". האזרח שלנו מחייך לעצמו. אפי שר להבחין בניצוצות של שימחה פניי מית ואופטימיות. השליח מביא לו כוס תה ופיתה. האזרח מחכך את כפות ידיו בהנאה, ממלא את פיו בפת הלחם וכי אותו רגע עכנסת אל החדר אורחית קשיי שה ומציגה שאלה בענייני עבודה מסוי יימת. האזרח שלנו מחייך אליה בפה מלא, מברך אותה במנוד ראש ומפטייר לעברת את המישפט הנצחי: "בואי מחר...".

תמונה שמינית:

זהו מעמד שהאזרח שלנו איננו מסוגל (המשך בעמוד 68)

אזרחים מושלי מחזות גיזה * וקאהיר רבתי. האזרח מתיישב ליד שולחן העבודה ומזמין כוס תה ופיתה עם פול. לוקח בהשאלה את עיתון הבוקר של שכנו ל- שולחן, ושוקע בקריאת עמודי החדשות. כותרות העיתונים מספרות על "פתרון סופי לבעיית המים בקומות העליונות וכי פרברי קהיר". כותרת אחרת, המשתרעת לכל רוחב העיתון, קובעת כי "ממחר לא תישמענה עוד תלונות על הפסקות בורם החשמל".

תמונה שביעית:

האזרח מגיע לעבודה. על פניו מסתי מנת ארשת של סיפוק עצמי ואושר. תנור עותיו הוריות מעידות על כושר ספורי טיבי מעולה. על התרגילים היומיומיים

גיזה היא למעשה חלק מקאהיר - החלק שממערב לנילוס. אך מבחינה מיני הלית היא מהווה מחוז לחוד. קאהיר וגי זה נשלטות על ידי מושלים, ואין בהן עיריות נבחרות.

מרכז קאהיד: אדאה ניכר מלעת חרב ביום הששי, שבו שובתים המישרדים